



SLEČNA ER
Aaron Vee

V dávných dobách minulých, tisíc a více let zpět, na svět dostala se slečna Er. Nebyla to obyčejná žena, byla neobyčejná. Kdo zvědavý je dopřát si čas s její story, nechť zůstane a čte dál. Příběh, psaný rukou obyčejného smrtelníka možná překvapí, možná pobaví, a možná přinese něco navíc do šedi obyčejného dne.

Můj pseudonym je Aaron Vee, narodil jsem se v dobách osmdesátých let v tehdejší Československu ve městě Gottwaldov, které dnes nese staronové jméno Zlín. Momentálně žiji na ostrově Malta ve Středozemním moři, a tento příběh jsem napsal v autobuse, doma, v parku v letadle, vlastně kdekoliv jsem se odtl. Malta je místo nádherné, kde na člověka z každého místa dýchá historie, ale i moderna.

Ale teď pojďme společně zažít příběh slečny Er. První kapitola začíná na následující straně, let's go...

Kapitola 1 - Začneme zlehka.

„Oh my God!“ vykřikla po objevení v novém světě. „Kdo jsem, kde to jsem, jak jsem se naučila mluvit?“ Er se objevila z ničeho nic dva tisíce tři sta padesát tři let před tímto okamžikem. Je poněkud zvláštní, že ihned po objevení byla schopná mluvit, ba dokonce si klást otázky, a tak se rozhodla to zjistit, byla to pro ni cesta na dlouho.

Objevila se v lese, v blízkosti ruchu velkoměsta. Zhluboka se nadechla, ucítila svěží vůni lesa a rozběhla se objevovat nepoznané krásy nového života. Běh to byl pozvolný, tak akorát, aby mohla pozorovat okolí a vnímat tu neustálou změnu v přírodě. Kde okvětní lístky vytvářejí neuvěřitelnou paletu barev, u každé květiny tak unikátní, že každá další jí může být nanejvýš podobná. Zastavila svůj běh, ladně se ohnula, přiblížila se ke květu, aby vdechla vůni. „Au, co je to za nepříjemnou bolest?“ vykřikla. Dostala žihadlo od včely.

Bolest

Slovo **bolest** patří do slovníku každého z nás, ať jsme vysocí, krátkí, růžoví nebo zelení. Slečna Er se s **bolestí** setkává poprvé velmi brzo, ihned po jejím objevení v tomto světě, ve formě bodnutí včely. Přinese jí to něco pozitivního nebo si odnese jen špatnou vzpomínku, a už nikdy více nepřičichne ke květině? To bude záležet jen na autorovi této story...

Ale vraťme se zpět ke slovu bolest. Může to být souhrn chemických reakcí v našem těle nebo to může být pocit, který nás posouvá dopředu nebo nás činí strachuplnými.

V případě slečny Er je to pouhé bodnutí včely, chemická reakce. Jak se s tím naše krasotinka vyrovná?

Nechám plynout myšlenky a v dalších řádcích a stránkách najdeme rozuzlení

.....

Zpátky do lesa. Slunce svítilo, ptáci zpívali, laně ladně běhaly a kolem hlavní hrdinky se linula svěží vůně zeleně, kterou ovšem necítila díky bolesti v nose. „Musím to vydržet a určitě se to zlepší.“ Mluvící k sobě sama se rozběhla objevovat další z mnoha míst na světě i přes všechnu bolest. „Půjdu cestou přímou nebo cestou klikatou, ve které můžu najít více poznání a zážitků, ale ztratím více času?“ Er se rozhodovala při pohybu, nestojící na místě, konající. „Zkusím běžet přímo, chci se dostat k městu, jehož jméno neznám, co nejdříve.“

Er běžela, potkávala stromy a zase stromy. Nic zajímavého. Po hodině běhu si ale uvědomila, že ji bolest od včelího bodnutí přešla. „Jak je to možné?“ ptala se sama sebe, ale nenacházela odpověď. Náhle v dáli zpozorovala něco nového. Obrys, který ale nevypadal jako věci doposud jí spatřené. „Příležitost!“ zvolala. Přiblížila se a spatřila v ní živou bytost připomínající jí samu sebe.

Kapitola 2 - První kontakt

Jakmile se k ní dostala, bytost promluvila: „Kdo jsi a odkud přicházíš?“ Než odpověděla, podívala se na něj zvědavě, oči dokořán otevřené, aby viděla co nejlépe. Jeho vzhled ji zaujal ihned, jakmile ho celého sjela pohledem. Kožená bunda ve stylu motorkářů z gangu, boty ve stylu 1980's-bílá barva a dlouhý jazyk. Ale jak je možné, že se člověk vypadající jako tenhle dostal k ženě, která se dostala na svět tisíce let nazpět? No, proč ne, je to jen kniha a lidská fantazie nezná mezí.

„Přicházím odtamtud, mé jméno je Er,“ odvětila a ukázala směrem k místu, kde se objevila. V tom si vzpomněla na bolest, kterou pocítila při bodnutí včely, a tak jí z úst vyšla otázka: „Chvilí nazpět jsem pocítila bolest, ale při běhu odešla. Víš proč, příteli? A jaké je tvé jméno a co děláš na tomto světě?“

„Bolest je vždy jen dočasný stav, který nám dává signál, že se stáváme silnějšími a odolnějšími. Je jedno, jestli je to bolest způsobená fyzickou újmou nebo trápením. Řeknu ti, jak bolest překonávám já. Prostě si řeknu - vždyť jsem pořád naživu. A když je nejhůř, klidně se z ní vybrečím. Vidíš? I ty stále žiješ, nebude to tak hrozné. Jen si příště dávej pozor, co děláš, a jak to děláš. Je to jen na tobě. Jmenuji se Efess, na světě jsem proto, abych odpovídal na otázky, na které znám odpovědi a na ty, které neznám, odpověď vždy najdu. Mimochodem, Er, řekni mi, jak dlouho jsi na světě.“

Er neví, jakým věkem byla obdarovaná, vždyť se objevila kapitolu nazpět, a už jí někdo žádá o informace. Tápající, neví, co má říct, trvalo to asi dvacet sekund a posléze odpověděla: „Je to chvilka, prostě jsem se objevila támhle v lese, a tak jsem teď tady a hledám cestu k městu. Ukážeš mi ji“. Efess odpověděl: „Mužů ti ukázat směr a můžu být tvá společnost na tvé cestě, ale cestu samotnou ti neukážu, tu

najdi sama“ „Sama? Cestu k městu? Nikdy jsem tady nebyla, neznám cestu k městu. Proč mi ji neukážeš?“ Eess se usmál a klidným tónem odvětil: „Správná otázka. Proč? Většina populace na této krásné planetě kráčí ve stopách někoho jiného, z toho plyne, že jdou za cílem ne svým, ale za cílem jiné osoby. Nemají díky tomu šanci objevit něco nového - nepoznaného. Já ti můžu ukázat směr, ale cestu si prošlapej sama. Budu neustále při tobě, a když bude nejhůř mužů tě popostrčit, jako anděl strážný. Chceš poznat něco nepoznaného, novou cestu?“

Slečna Er přemýšlela, co říct.

.....

Cesta

Co je to **cesta**? V případě této události, kdy slečna Er přemýšlí nad odpovědí, ji Eess dal možnost zvolit svoji vlastní cestu. Co udělá? Co byste udělali vy? Z mého pohledu je to jasná volba – vždy je lepší, dokonce pohodlnější, zvolit svou vlastní cestu – vlastní filozofii, vlastní způsob života – pohodlí = nikdo vám neříká, co máte dělat. Ve výsledku se dostaví spousta nových zážitků, nové příležitosti a člověk v sobě může najít inspiraci, a tou inspirací může inspirovat okolí.

A teď pokračujme ve story...

.....

„Prvních pár dnů tě budu sledovat a pak to zkusím sama, souhlasíš?“ pohlédla prosebně do jeho očí. „Ne, uděláme kompromis. Budeme z něj mít užitek oba. Já tě nechám jít svou vlastní cestou, třeba se od tebe něco nového naučím a v případě nouze tě poposunu tak, jak jsem řekl. Buďme společníci a vytvořme vlastní cestu, na které se budeme učit navzájem, nechám tě nad tím chvíli přemýšlet a počkám na tvé rozhodnutí.“ Poodešel kousek opodál a čekal. První reakce, která jí proběhla hlavou, byla něco ve smyslu, že

ho zná pár minut, tak jak může vědět, že není lhář nebo že ji nechce jen využít.

Nakonec se rozhodla tak, že to s ním zkusí dát dohromady, a třeba jim to oběma přinese užitek. Přece jen se nechoval nijak nepříjemně. Byl k ní vstřícný a nabídl ji spolupráci. „Ok, plácnete si, buďme společníci. Vyděme vstříc novým dobrodružstvím a objevování nepoznaného!“

A tak vyšli...

Kapitola 3 – Prostranství Harmonie

Ruch města se zdál nedaleko, jakoby za dvěma zatáčkami, ale uplynulo několik hodin a město bylo pořád v nedohlednu. Po cestě potkali par zajímavých míst, ale nechtěli ztrácet čas, tak se u nich nezastavili. Řekli si, že budou vytrvale pokračovat, bez přestání, a dojdou tam co nejdříve. Měli v sobě ohromnou sílu a nadšení.

.....

Nadšení

Zastavuji se u dalšího slova, protože se rád rýpu v různých věcech a hledám pro ně své vlastní vysvětlení. Slovo **nadšení**. Co je to nadšení? Dle mého názoru je to druh síly, která nás žene dopředu. Určitě jste se už ocitli v situaci, kdy jste s nadšením sledovali něco nebo někoho při nějaké činnosti - tak zrovna tohle nadšení není síla, která nás někam žene. Ale může to být forma inspirace. V mém pojetí znamená nadšení energii, která nám dává sílu pracovat. Pracovat s vervou a nepředstavitelným úsilím především na sobě a svých snech, cílech, projektech. Jednoduše na čemkoliv na čem nám záleží a chceme toho dosáhnout. Málem jsem zapomněl dodat, že nadšený člověk dělá svou činnost s chutí a láskou.

.....

V tom se před nimi otevřelo prostranství, u kterého se zastavili. Louka, uprostřed rybník, namísto vody mléčná pěna, připomínající latte, kolem rybníka stromy pastelových barev, mající listy z plátků pomerančové čokolády. Místo plné života a barev, jako v pohádce, ale ne ledajaké. Život se tam skládal ze skupin podivných tvorů, kteří byli různí, ale přitom dokázali žít vedle a mezi sebou bez problému. To místo se jmenovalo Harmonie. Občas se někteří z nich navzájem hašteřili, ale

nakonec se tomu zasmáli a řekli si, že výměna názorů je vlastně skvělá věc, která je jen obohacuje.

Na ostrůvku v jezeře nepočtená skupina ptactva modré barvy zrovna končila vícehlasý song k probuzení. Bylo chvíli po východu slunce.

„Proč celé prostranství stojí čelem k rybníku a co to vydává za zvuk?“, zeptala se Er svého tříokého partnera na cestách po skončení zpěvu ptáků. Efesse se usmál, pohládl ji po vlasech a s úsměvem na tváři řekl: „Ti tvorové zrovna oceňují výkon těch ptáků potleskem. Vypadá to, že to byl koncert pro celé obyvatelstvo Harmonie. Ty asi opravdu nejsi z tohoto světa, Er, jinak bys určitě věděla, co je to potlesk. Je to ocenění za jejich úsilí a věřím tomu, že pro tyhle ptáky je to obrovské zadostiučinění.“

Er byla velmi zvědavá, jaké je jejich jméno, tak se na něj Efesse zeptala, ale on prostě neznal odpověď. Řekl jí, že se odpověď najde a rozhodl se dostat na ostrůvek. Chtěl, aby šla s ním, zeptal se jí na její plavecké dovednosti. Žádná loďka u rybníku nebyla. Obyvatelstvo prostranství Harmonie před pohodlím loďky preferovalo vodní sporty. Řekla mu, že neumí plavat. Nikdy předtím to nezkusila, proto ho požádala o lekci. „No problema, naučíš se to velmi rychle a společně tam doplaveme. Budu tvůj učitel. Pojď se podívat na okraj rybníka, třeba není tak hluboký, jak vypadá.“

A tak vyšli k rybníku, cesta to byla velmi dlouhá, v délce pětadvaceti metrů, ale zvládli to úspěšně a bez sebemenších problémů.

U okraje rybníka slečna Er uviděla ve vodě zvláštní obraz. Špatřila v něm postavu. Dlouhé černé vlasy, oči zelené barvy, plné rty, a když Er udělala nějaký pohyb, onen obraz ji napodobil. „Efessi! Co to znamená? Co je to za zjevení ve vodě? Proč opakuje to, co dělám já, je to snad nějaké znamení, které mi chce něco vzkázat? Děsí mě to,“ vyhrkla ze

sebe polekaně směrem ke svému učiteli, který se hlasitě rozesmál a odpověděl: „Ničeho se neboj, je to pouze odraz tebe sama. Zrcadlo stvořené Matkou Přírodou.“ Tak na pár minut zůstala Er hledět na svůj obraz a potom řekla: „Hm, nevypadám zle. Co myslíš, Effesi? Ale proč mám jen dvě oči a ne tři jako ty?“ Effes jen suše odpověděl: „To proto, že autor této knihy si ze mě vystřelil a připsal mi třetí oko. Člověk má oči jen dvě, takže si připadám jako stvoření z jiné planety. Aspoň kdyby mi to třetí oko umístil na zadní část hlavy, abych se mohl dívat na to, co se děje za mnou. Takhle si akorát při pití čaje vždycky opálím čočku.“ Na chvíli se odmičel, jen zafuněl, jako rozzuřený býk, a pak pokračoval v úplně jiném tónu hlasu: „A ty Er, ty vypadáš více jak nádherně, už dlouho jsem neviděl tak krásnou ženu.“ Zalichotil jí a ona se jen rozpačitě usmála.

Rybník byl hluboký a k ostrůvku s ptáky zpěváky to bylo asi dvacet metrů, ale Effes nechtěl, aby zůstala Er sama, požádal proto jedny z obyvatel Harmonie o pomoc. Byly to šestikončetinová tvorové, fialovo-zelené barvy, kteří patřili do národu jménem Anulidi. Jeden z jejich řad, nosící jméno Oliver, vyzval ostatní k vytvoření mostu přes jezero. Most to byl neuvěřitelný, složený z tisíce hvězd oranžové barvy, uprostřed dálnice s mandlovým povrchem a na okraji hořící louče, které voněly po skořici a měly barvu naděje. Oba byli ohromeni, a vyšli.

"Scratch!" DJ zavelel přepnout na kanál lekce plavání.

Rybník je hluboký a k ostrůvku s ptáky zpěváky to bylo asi dvacet metrů, ale Effes nechtěl, aby zůstala Er sama. Řekl jí: „Teď tě naučím plavat, připrav se.“ Zvolil nejrychlejší způsob, který známe všichni. Chytl ji, ona začala pištět, ale bylo jí to k ničemu. Hodil ji do vody a počkal na to, co bude

následovat. Er kolem sebe začala plácet rukama a při občasném potopení znělo z jejích úst: „Ty budižknič...glo, glo, glo..., já ti to spočít...glo,glo,glo.“ Trvalo jen krátce, než zůstala nad hladinou a naučila se plavat, a ihned potom se vrátila rychle na břeh a dala Efessovi takovou facku, že se mu hlava třikrát zatočila. Effes ji vrátil s námahou do své původní polohy a udiveně zvolal: „Proč mě biješ? Za to, že jsem tě naučil plavat? Měla bys mi spíše poděkovat, že jsem nám oběma ušetřil spoustu času. Kdybych ti měl dát lekce plavání, trvalo by to celou věčnost.“ Hodinu se hašteřili, kdybych to měl rozepsat, bylo by to na dlouho, ale hádka to byla pořádná. Nakonec se usmířili, Efess ji řekl, že nejrychlejší způsob, jak se cokoliv naučit, je vrhnout se do toho po hlavě, stejně jak vrhl Er do vody.

Na břehu ostrůvku je vítal s otevřenými křídly jeden z ptáků, jehož jméno bylo Pinepír. „Vítejte na našem ostrově Servin, co pro Vás můžeme udělat, přátelé? Sledoval jsem v dáli vaši hádku, ale vidím, že jste už ok, tak to jsem rád,“ řekl s úsměvem na zobáku. Er a Efess jednohlasně odpověděli: „Rádi bychom znali vaše jméno, ptáci zpěváci, vaše vystoupení bylo úžasné. Proto jsme podstoupili cestu až sem na ostrov, ta bestie v rybníce nám dala ale velmi zabrat, jsme vyčerpaní.“

„Náš druh se jmenuje Modrohlasové. Dejte si s námi skleničku čaje a můžeme si chvíli nad ní popovídat, co vy na to?“ Er a Efess souhlasili. Pinepír je vyzval, aby ho následovali k jejich obydlí, kde už na ně čekal zbytek ptačího národa.

„Děkujeme, že jste zlikvidovali tu bestii v rybníce. Velmi si vážíme vaší přítomnosti, u nás jste vždy vítáni. Přijměte od nás, prosím, skleničku čaje. Jako poděkování za vaši službu,“ vyzval je náčelník Bainya. Oba se posadili, přijali čaj a Efess odpověděl: „Není zač, v sektoru služeb se pohybují už nějaký pátek, tak vím jak na to. Skolil jsem už spoustu

bestií, nejhorší z nich se jmenovala Lenost.“ Modrohlasové byli překvapeni jeho schopnostmi, a tak se v jejich týpí rozeznělo jedno velké „Uf“, které značilo, že ho považují za velmi silného bojovníka. Er se zeptala Eresse, co to bylo za bestii. Řekl jí, že jí to vysvětlí při cestě do města.

Dopili čaj, poděkovali za pohoštění a za skvělou konverzaci. Před odchodem se Er zvědavě zeptala Bairyho, jak se dostávají z ostrova na druhý břeh, když nemají žádnou loď. Bairy se pousmál a řekl: „My máme křídla, milá Er, umíme proto létat, je to dar od matky Přírody. Můžeme se s nadhledem dostat kamkoliv chceme.“ Požádala je, aby jí ukázali, jak vypadá jejich let. Pět z nich se rozhodlo jí to předvést a obkroužit několikrát rybník. Při jejich letu se naskytl celému prostranství neuvěřitelný pohled. Tito ptáci totiž za sebou při letu zanechávají stopu, která má podobu tisíce zlatých padajících hvězd. Bylo už šero, takže se Modrohlasové rozhodli, že udělají show.

Na obloze vyčarovali obrazce, připomínající zvířecí říši. Jeden z nich byl slon, další medvěd, objevili se tam i obrazy připomínající klokany, hmyz a mnoho dalších. A co bylo na této projekci nejzajímavější? Všechny ty obrazy byly v pohybu. Laně běžely mezi ananasy, medvěd seděl v jahodovém lese, klokan sbíral plody moře a lachtan hrál na poušti tenis s kobylkou. Nádherná podívaná trvala jen chvíli, ale pro ně to byla událost, na kterou budou vzpomínat ještě dlouho. Jeden z obyvatel Harmonie to komentoval slovy: „Hm, ptáci zase pili ten svůj halucinogenní čaj, zase mají ve všem zmatek a je to naruby.“

A naši dva průvodci tímto neobyčejným příběhem se vydali po lesní pěšince, kde vstup do lesa byl obklopen bránou z divokých modrých růží, objevovat další dobrodružství plné neobjevených nápadů a inspirace. Pojďme s nimi pokračovat v dalších kapitolách, abychom zjistili, co všechno je ještě

potká, než naleznou město, co se zdá nedaleko. A nalezne Er
svůj původ?

Kapitola 4 – Lesní cesta

Krátce po vstupu do lesa se Er začala vyptávat Efesse na bestii, která nesla jméno Lenost, a proč ji považují všichni za nejhorší a nejsilnější ze všech.

.....

Lenost

Je to něco, co naše životy nikdy nezmění k lepšímu, natož pak k tomu, abychom zažili spousty nových věcí. **Lenost** nás drží v začarovaném kruhu, kterému se říká stereotyp. Je velmi těžké tento kruh otevřít, roztrhnout, prorazit, je jedno jak to nazveme. Ale jde to. Někomu to trvá déle, někomu kratší dobu, někdo z tohoto nevystoupí celý svůj život. Lenost nás činí pohodlnými. Namísto nějaké činnosti, může to být sport, nový životní směr, cokoliv, co nás činí lepšími tvory, volíme například pohodlí postele nebo výmluvy proč něco, co by nás mohlo posunout dopředu, neudělat. I mě osobně trvalo překonat lenost několik let, a pořád to není ono, ale rozhodl jsem se s ní bojovat, tak teď sedím a píšu tuto knihu. Přemlouvám se k tomu každý den, ale pomalu se to zlepšuje. Není dobré podlehnout lenosti a odkládat věci, které nás činí nabitými na celé dny.

V našem story ovšem lenost s naší myslí nemá nic společného. Dostala podobu bestie, kterou bylo velmi těžké překonat.

.....

Efess nečekal, že bude o souboji s Leností vyprávět hned po vstupu do lesa, ale nebyl to pro něj problém, lesní cesta vypadala docela nudně, tak začal: „Bude to na delší vyprávění, milá Er, dala by se o tom napsat celá kniha, ale zkrátím to, vyberu jen to podstatné. I tak to bude trvat několik hodin.“ Er nadšeně zakývala hlavou, byla tím velmi

zaujatá, tak Efess začal vyprávět příběh, který se odehrával několik let.

Příběh Efesse se bude týkat části jeho historie a s hlavním příběhem má společnou pouze postavu Efesse. Můžete ji přeskočit nebo ji brát jako oživení, to záleží pouze na vás. Nebude krátká a je součástí této kapitoly.

Efessova cesta - Úvod

Asi pět set let před tímto okamžikem, kdy bylo Efessovi něco mezi dvaceti a třiceti lety, se vydal skolit bestii jménem Lenost. Efess vyrůstal v malém městě, jménem Febun, ve kterém se toho moc nedělo. Sem tam nějaký koncert alternativní hudby, sem tam vernisáž a párkrát za rok se konal jarmark na náměstí. Celý život bojoval sám se sebou a negativními vjemy v jeho okolí. Několikrát slyšel historku o bestii jménem Lenost, která se usadila v údolí za městem. Údolí Pasmar. Stát, ze kterého pochází, je obrovský, a údolí za městem je vzdáleno tisíc kilometrů vzdušnou čarou. Vedlejší město je vzdáleno více jak dva tisíce, ale méně než pět tisíc kilometrů. Vzhledem k tomu, že v době, kdy Efess podstoupil tuto cestu, neexistovaly automobily, vlaky, a vlastně žádná hromadná doprava, musel jít pěšky. Na druhou stranu udělal něco pro své tělo. Ono ujít tisíc kilometrů vzdušnou čarou je docela solidní sportovní výkon.

Jeho rozhodnutí přišlo v době, kdy většina lidí v jeho okolí mluvila o Lenosti, ale nikdo neměl odvahu ji překonat, protože celé město mělo za to, že je to velmi silná bestie, a ona doopravdy byla. Téměř všichni v okolí se ani nepokusili ji zdolat, v jejich myslích je straší dodnes. Ale Efessova matka, kterou nade vše miloval, bojovala s matkou této bestie, kterou úspěšně přemohla. Bojovala s ní celý svůj život a inspirovala ho natolik, že se rozhodl bojovat s dalším

pokolením rodu Lenost, a byl úspěšný. Bohužel nepovedlo se jim zabránit, aby se tento rod nerozmnožil do celého vesmíru.

Efess viděl lidi, kteří se trápí, a to ubíjelo jeho srdce. Proto se rozhodl, že tu bestii skolí. Ve městě žilo pár lidí, kteří se pokusili s Leností bojovat, ale dala jim zabrat natolik, že to vzdali. Někteří na poprvé, někteří to zkoušeli i více než dvacet let bez úspěchu. Několik z nich oslovil, aby se jich zeptal na cestu k údolí Rasmar. Většina z nich se o těch hrůzných zážitcích s ním nechtěla bavit, ale našel jednoho, který mu řekl kudy jít. Jeho jméno je Almalt. Starý, prošeďivělý muž, s vrásčitým čelem a hlubokým pohledem. Efess za ním přišel a oslovil ho: „Ahoj, slyšel jsem, že víš, kudy vede cesta do údolí Rasmar. Můžeš mi tu cestu ukázat. Budu potřebovat mapu?“ Almalt byl velmi vstřícný člověk, ukázal směrem na jih a řekl: „Údolí najdeš velmi snadně, vede k němu stará stezka, která stoupá vysoko do hor, kde musíš překonat několik hřebenů, budou na tebe čekat nástrahy, které budeš muset překonat, ale věřím, že ty to dokážeš. Sálá z tebe obrovská energie a chuť překonávat překážky. Z té stezky není možno uhnout, bude záležet jen na tobě, jak dlouho ti cesta potrvá. Jediná možnost je vrátit se zpět. Budu rád, když mě po cestě navštívíš a řekneš mi, co se událo. A teď jdi, neztrácej čas. Čím dřív tam budeš, tím dřív může být ta bestie skolena, a ty pak můžeš žít lepší život.“ Efess uctivě poděkoval a ještě se zeptal, jestli je cesta zpět bezpečná. Odpověď byla jednoduchá. Almalt řekl, že cesta zpět existuje vždycky, ale pokud Lenost přežije, bude ho to tížit v jeho hlavě dále. Do konce jeho života. Hrdina oblékl jediné brnění, které měl, vzal starý, rezavý meč, pár zlatých dukátů a vyšel směrem do hor.

Efessova cesta - Brána do hor

Pohoří Nirmi, které se nacházelo mezi Febunem a údolím Rasmar, bylo velmi nehostinné. Stezka občas o šířce

pouhé římsy a počasí nikdy nedovolilo slunci ozářit jeho vrcholy. Bylo to velmi nebezpečné místo, ve kterém žily strašlivé šelmy, milující lidské maso. Zdržovalo se zde také několik desítek lidí, většina z nich byli odpadlíci společnosti, kteří se v historii provinili proti zákonu a dobrým mravům. Efess se s některými z oněch lidí setkal. Někteří z nich ho mile překvapili, někteří v něm zanechali hluboké stopy, navždy zapsány v jeho citlivé duši.

„Stůj, cizince, co pohledáváš na tomto místě? Kdo projde touto bránou, za toho neručíme, pravomoci našeho státu dál, než k této bráně, nesahají. Měj na paměti, že ten, kdo jde do údolí Pasmar, není pod naší ochranou, je jen pouze na něm, jak naloží se svým životem,“ řekl s velmi vážným výrazem ve tváři strážce poblíž brány k horám. Byl oblečen v lehké zbroji z kevlaru a kůže, u pasu zavěšený meč prokládaný stříbrem a v ruce štít z lehčeného pancíře. „Počítám s tím, že to bude náročné, ale ta bestie mi nedá spát, celé město se z ní třepe strachy, a tak jsem se rozhodl lidem v sousedství pomoci. Byl jsi někdy dále než za touto bránou, příteli? Rád bych se dozvěděl něco o cestě, která je přede mnou.“ Strážce odpověděl: „Byl jsem tam, den cesty od tohoto místa. Je to prokletý kraj, plný nebezpečí, ale slyšel jsem o lidech, kteří tam žijí. Legenda vypráví o vyvrhelech společnosti. Gangy, které válčí mezi sebou a nemá to konce. Sova pořádek a právo na tomto místě nikdo nezná. Navíc se v horách pohybují prapodivná stvoření, která jsou velmi nebezpečná. Vidím, že máš pouze rezavý meč, to není zrovna dobrý nápad. Tomuto kraji vládne bůh jménem Ergulment, je to jeden z nejhorších bohů, dávej si na něj pozor, všechny stvoření jsou pod jeho ochranou. Měl by ses vrátit do města a pořídit si pořádnou zbraň.“ „Na to nemám čas, nechci ztratit ani minutu času. Děkuji ti za informace, budu velmi opatrný. Věřím, že se brzy zase potkáme, příteli.“

Vstoupil do brány, aby se dostal k místu, kde byla bestie, kterou tak nenáviděl a chtěl se jí zbavit.

Efessova cesta - Pohoří Nirmi

Po několika hodinách cesty se dostal na velmi zvláštní místo, kde skalní stěny měly vínovou barvu. Stezka byla v těchto místech velmi úzká. Štěží by jí prošli dvě osoby vedle sebe. „Zajímá tě, jak je možné, že toto místo má takovou barvu?“ zazněl hlas, který připomínal hlas ze záhrobí a byl všude kolem něj. Efess se prudce otočil a vytasil střelohbitě svůj rezavý meč. „Meč, v tomto místě nemá žádnou účinnost,“ zazněl opět ten podivný, strach vyvolávající hlas. „Kdo jsi?“ Zvolal Efess. „Nemáš strach, Efessi?“ „Nemám, vím, že toto místo je opředeno spoustou legend a historek, tak jsem připraven na cokoliv!“ zvolal a čekal na nějakou příšernou událost, ale nestalo se vůbec nic. Hlas se už neozval. Chvilí tam stál, a pak si ve svých myšlenkách řekl: „Není to jen něco, co mě chce zastrašit? Nevěřím tomu, že by to tady mohlo být tak zlé.“ Vzpomněl si na slova své matky, která mu celý život říkala, jdi svou cestou a neboj se, nemáš proč. A v tom se objevil do této chvíle nejhorší pohled jeho života. Vlasy mu vstaly hrůzou a kůže na jeho těle se zbarvila do sněhově bílé. Proti němu se vynořilo pět kostlivců, ale ne ledajakých. Na hlavě měli helmy se znakem, který vypadal jako nůž zařazený v srdci, v ruce nože jako na helmě a zvuk, který vydávali, by v obyčejném člověku vyvolal smrtelnou křeč. Efess byl krátkou chvílí jako omámený, zůstal stát jako socha, ale velmi rychle si uvědomil, že musí jednat a všechny ty kostlivce zničit, jinak oni zničí jeho. Opět vytasil svůj rezavý meč a začal s nimi bojovat. Zprvu to šlo ztuha, nevěděl, kde je jejich slabina, ale jakmile jednomu stál lebku, kostlivec shořel a zbyla po něm helma s nožem. Postupně vyřídil všechny z nich. Byl to souboj tuhý, neměl žádné předchozí zkušenosti.

Jakmile s nimi skoncoval, vzal jeden nůž a helmu, kterou si nasadil na hlavu a urychleně toto místo opustil.

Za nějakou dobu našel malou jeskyni, ve které se rozhodl přenocovat. V jeskyni bylo ohniště a zamčená schránka ze dřeva, neměl od ní však klíč, i přesto se ji pokusil otevřít pomocí nože, který získal při souboji s kostlivci. Po krátkém zápolení se zámkem ve schránce objevil papyrusovou mapu, ve které byla vyznačena poloha, kde se v údolí bestie nachází. U její značky bylo ovšem vyryto jiné jméno. Nebyla to Lenost, to jméno znělo Systemus. Nevěděl, co to znamená, snad překlad do jiného jazyka. Nic víc ve schránce nebylo. Mapu si schoval na později.

„Jediný prudký pohyb a prořízne ti hrdlo. Tohle je moje jeskyně! Co tady chceš, spálil jsi moji schránku? Kde je moje mapa?“ probudil ho hlas a ledové ostří meče na jeho krku. Ešess nemohl vydat ani hlásku, strach ho tížil mnohem více, než předchozí den. „Tak bude to!“ Pociťil ještě větší tlak meče, a to už začal jednat a stěží odpověděl: „Chci zabít bestii v údolí Pasmar.“ Muž se rozesmál na celou jeskyni, v jeho očích bylo vidět, že nemá zlé úmysly, tak se Ešess trochu uklidnil. „Zabít bestii? Z jaké planety přicházíš? To ještě nikdo nedokázal, a to jsem v životě potkal stovky, možná tisíce lidí.“ „Moje matka zahubila její matku, a já jsem tady, abych pokračoval v tom, co začala. Lenost obtěžuje celé naše město, pouhé pomyšlení na ni vyvolává v lidech strach, proto ji musím zničit,“ řekl rozhodně a pokračoval: „Tady je tvá mapa, najdu tu bestii i bez ní. Jaké je tvé jméno?“ Muž mu své jméno neřekl, jen mu oznámil, že utíká před zákonem, protože neúmyslně způsobil smrt několika lidí, na kterých mu záleželo. Toto místo pro něj bylo horší než žalář, jako očištec duše, který nemá konce. Bylo na něm vidět, že strach ovládá jeho život. Ešess se ho zeptal, zdali se s ním vydá překonat bestii, ale odpověď byla ne. Tak se vydal dál do hor.